

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa E. N.
przeciwko [...] Wojskowemu Oddziałowi Gospodarczemu im. [...] w Z.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 12
października 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu
z dnia 7 grudnia 2021 r., sygn. akt IV Pa 27/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 7 grudnia 2021 r., sygn. akt IV Pa 27/21, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zamościu – w sprawie z powództwa E. N. przeciwko [...] Wojskowemu Oddziałowi Gospodarczemu im. [...] w Z. – oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zamościu z dnia 25 sierpnia 2021 r., sygn. akt IV P 129/20, w którym Sąd Rejonowy oddalił powództwo o przywrócenie do pracy.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z oczywistego naruszenia przez zaskarżone orzeczenie przepisu art. 52 § 3 k.p. W przedmiotowej sprawie informacja pracodawcy o zamiarze rozwiązania z powódką umowy o pracę

wpłynęła do związków zawodowych w dniu 23 czerwca 2020 r., natomiast odpowiedź związków wpłynęła do pracodawcy dopiero w dniu 26 czerwca 2020 r., zgodnie z treścią zapisów w dzienniku korespondencji. Tym samym złożenie powódce oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 53 k.p. było przedwcześnie i naruszało przepisy o konsultacji związkowej, gdyż zostało sporządzone w dniu 25 czerwca 2020 r., a dotarło do niej w dniu 26 czerwca 2020 r., tj. w tym samym dniu, kiedy stanowisko związków zawodowych zostało przedstawione pracodawcy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W odpowiedzi nie zawarto wniosku co do kosztów postępowania w zakresie trybu tzw. „przedsądu” z art. 398⁹ k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony twierdzeniem, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżąca oczywistą zasadność jej skargi kasacyjnej odnosi do twierdzenia o oczywistym naruszeniu przepisu art. 52 § 3 k.p. z uwagi na przedwczesne – w jej ocenie – złożenie oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy, bez zachowania wymogów konsultacji zamiaru rozwiązania umowy o pracę z organizacją związkową. Sugerowana w uzasadnieniu wniosku sytuacja nie miała miejsca w przedmiotowej sprawie. Z ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku wynika, że strona pozwana w dniu 23 czerwca 2020 r. zwróciła się do związku zawodowego reprezentującego powódkę o zajęcie stanowiska w przedmiocie zamiaru rozwiązania z nią umowy o pracę. Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z powódką złożone zostało po otrzymaniu w dniu 24 czerwca 2020 r. odpowiedzi z Komisji Zakładowej NSZZ „S.” w [...] Wojskowym Oddziale Gospodarczym o treści, że organizacja nie zajmuje stanowiska w przedmiotowej sprawie. Według Sądu drugiej instancji wprawdzie konsultacja związkowa odbyła się w sposób niezgodny z obowiązującą w [...] Wojskowym Oddziale Gospodarczym w Z., Instrukcją Kancelaryjną Punktu Obsługi Materiałów Jawnych Kancelarii Tajnej [...] Wojskowego Oddziału Gospodarczego w Z., jednak nie miało to żadnego wpływu na wynik sprawy. Odpowiedź Komisji Zakładowej NSZZ „S.” została sporządzona i doręczona pracodawcy w dniu 24 czerwca 2020 r., i w tym też dniu pracodawca powódki zapoznał się z jej treścią oraz zadekretował pismo, zawierające tę odpowiedź. Okoliczność tę potwierdził Przewodniczący Zakładowej Organizacji Związkowej NSZZ S. Pracowników Wojska. W dniu 25 czerwca A. G. sporządziła projekt oświadczenia o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę i przekazała dokumenty dotyczące konsultacji związkowej do kancelarii jawnej, gdzie w dniu 26 czerwca 2020 r. zostały zarejestrowane. Niemniej jednak Komendant J. M. o treści opinii wiedział już w dniu 24 czerwca 2020 r. Potwierdzają to zeznania przesłuchanych w sprawie świadków. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika bezspornie, że pracodawca powódki zapoznał się z treścią opinii związkowej w dniu 24 czerwca 2020 r. tj. przed wręczeniem powódce

oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit b (w dniu 26 czerwca 2020 r.). Powyższe ustalenia stanowiły punkt odniesienia do zastosowania w sprawie przepisów prawa materialnego i przyjęcia, że nie doszło do naruszenia w sprawie przepisu art. 53 k.p.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[ms]